

Puhe puoluekokouksessa Vantaalla 2026

RKP:n puheenjohtaja, opetusministeri Anders Adlercreutz

Muutokset puhuttaessa ovat mahdollisia – puhuttu sana ratkaisee

—

Olen seisonut monilla lavoilla poliittisen urani aikana.

Mutta tänään – tänään olen motivoituneempi ja vakuuttuneempi kuin koskaan aiemmin.

Ja siitä saan kiittää teitä.

Kulunut vuosi yhteistä strategia- ja visiotyötä on vakuuttanut minut: puolueemme potentiaali on valtava. Suurempi kuin ehkä itse uskommekaan.

Mutta aloitan puheeni miehestä, joka puhui koko elämänsä ajan huonoa suomea.

Hän syntyi ruotsinkieliseen aatelistä perheeseen. Palveli Venäjän armeijassa. Kirjoitti päiväkirjansa ranskaksi. Ja silti – tai ehkä juuri siksi – hän ymmärsi jotain, minkä me joskus unohtamme: kansaa eivät yhdistä kielet, joita se puhuu. Kansaa yhdistävät maa, jota se rakastaa, ja arvot, jotka se jakaa.

Carl Gustaf Emil Mannerheimista tuli koko Suomen kansallissankari. Ei taustastaan huolimatta – vaan koko tämän taustan kanssa.

Meillä on sama vahvuus käytössämme:

RKP on aina ymmärtänyt Suomea erityisellä tavalla juuri siksi, että olemme nähneet maamme useammasta kuin yhdestä suunnasta, useammalla kuin yhdellä kielellä. Tämä kokemus ei ole rajoite. Se on vahvuutemme.

Mutta tällä vahvuudella ei ole merkitystä, jos emme avaa ovea sepposen selälleen kaikille niille, jotka jakavat näkemyksemme Suomesta.

Tämän vuoden aikana käymäni keskustelut ja kohtaamiset teidän kanssanne ovat vahvistaneet uskoani siihen, minne olemme menossa.

Me olemme Suomen ainoa kansanpuolue. Ainoa.

Toista ei ole. Ja se tarkoittaa, että tässä maassa on satojatuhansia ihmisiä, jotka jakavat arvomme – vapauden, vastuun, tulevaisuudenuskon ja uskon vahvaan hyvinvointiyhteiskuntaan ja avoimeen yhteiskuntaan – mutta jotka eivät vielä ole löytäneet kotiin.

Ehkä siksi, etteivät he ole uskoneet oven olevan heille auki. Ehkä siksi, ettemme ole sanoneet sitä riittävän selvästi.

Tänään me sanomme sen.

Ovi on auki.

Tervetuloa sisään – riippumatta siitä, mitä kieltä puhut, mistä tulet tai mikä nimesi on.

Eikä riitä, että sanomme olevamme puolue kaikille. Meidän on myös näytettävä se. Tavassa, jolla työskentelemme. Siinä, ketkä asettuvat ehdolle puolestamme. Tavassa, jolla viestimme.

Meidän on elettävä tätä lupautta todeksi joka päivä.

Varje dag, på alla nivåer.

Every day, at every level.

Tästä me aloitamme tänään.

RKP on ollut olemassa 120 vuotta. Riittävän kauan tietääkseen, mikä kestää ja mikä ei.

Arvomme ovat muotoutuneet vuosisadan aikana suomalaisen historian keskellä – sotien ja jälleenrakennuksen, vaurauden ja kriisien, yhtenäisyyden ja erimielisyyksien aikoina.

Tämän vahvan perustan varaan rakennamme nyt.

Ja sen, mitä rakennamme, täytyy olla niin vahvaa, että se kestää myös jatkossa – ei vain seuraaviin vaaleihin asti, vaan siihen päivään, jolloin lapsenlapsemme katsovat taaksepäin ja kysyvät:

Mitä te päätitte rakentaa? Ja kenelle?

Vastauksen tulee olla: Kaikille.

Mutta jotta voimme rakentaa oikein, meidän täytyy ymmärtää myös ympäristöä, jossa tulevaisuutta rakennamme.

Pysähdytään siis hetkeksi katsomaan maailmaa ja Suomea, jossa juuri nyt toimimme.

—

Hyvät RKP:läiset, hyvät ystävät,

Elämme aikaa, jolloin on helppo tuntea epävarmuutta.

On helppo juuttua otsikoihin hitaasta kasvusta ja nousevista kustannuksista, kriiseistä ja katastrofeista.

Suomessa olemme viime vuosina joutuneet tekemään vaikeita päätöksiä. Leikkauksia, jotka ovat vaikuttaneet ihmisten arkeen hyvin konkreettisesti. Taloutemme on asettanut paineita niin kotitalouksille kuin koko yhteiskunnalle.

Juuri tällaisina aikoina kasvaa houkutus tehdä politiikkaa pelolla.

Jakaa ihmiset meihin ja heihin. Etsiä syyllisiä kaikkiin ongelmiin. Kerätä lyhyen aikavälin poliittisia voittoja asettamalla ihmiset vastakkain.

Mutta tiedättekö mitä?

Suomesta ei tullut yhtä maailman parhaista maista keinotekoisen vastakkainasettelun kautta. Maamme on rakennettu yhteistyöllä, ratkaisukeskeisellä politiikalla ja halulla löytää yhteinen tie eteenpäin.

Sillä samalla kun näemme haasteet, näemme myös paljon toivoa.

Tämän vuoden ensimmäisellä neljänneksellä Suomen talous kasvoi nopeimmin koko Euroopan unionissa. Yritykset ympäri Suomen kasvavat ja palkkaavat uusia työntekijöitä. Näemme täällä innovaatioita, jotka antavat toivoa koko maailmalle. Näemme ihmisiä, joilla on ideoita ja tahtoa, ja yrittäjiä, jotka uskaltavat investoida.

Miten meidän pitäisi suhtautua tähän? Miten käsitellä näitä kahta todellisuutta?

Emme tietenkään saa sivuuttaa ongelmia emmekä suhtautua välinpitämättömästi haasteisiin. Mutta meidän on opittava näkemään mahdollisuudet siellä, missä niitä on – ja opittava tarttumaan niihin. Rohkeasti ja määrätietoisesti.

Ja juuri mahdollisuuksien näkeminen on aina ollut RKP:lle ominaista.

Sillä toivon valitseminen pelon sijaan ei ole naiiviutta.

Tulevaisuudenuskon valitseminen luovuttamisen sijaan – se on vahvuutta.

Ja yhteisten ratkaisujen etsiminen myös silloin, kun ajattelemme eri tavoin, on parempi vaihtoehto kuin jakolinjojen syventäminen.

Tavoitteemme ei voi olla muurien rakentaminen ihmisten väliin. Ei – tavoitteemme on viedä Suomea eteenpäin.

Sillä Suomi, jossa ihmiset kokevat kuuluvansa joukkoon, olevansa tarpeellisia ja löytävänsä paikkansa, on parempi Suomi.

Se ei tarkoita ongelmien sivuuttamista.

Päinvastoin. Mutta uskon, että kohtaamme ongelmat parhaiten yhdessä – emme tuomitsemalla toisiamme ennakkoon, vaan etsimällä yhteistä tietä eteenpäin.

Jos historia on opettanut meille jotain, niin juuri tämän:

Suomi on vahvimmillaan silloin, kun emme valitse vastakkainasettelua vaan yhteenkuuluvuutta.

Me emme valitse pelkoa. Me valitsemme toivon ja tulevaisuudenuskon.

—

Hyvät ystävät,

Liian moni suomalainen on vailla työtä.

On helppo turtua tilastoihin, raportteihin ja ennustekäyriin, jotka vielä hiljattain osoittivat itsepintaisesti alaspäin.

Mutta emme saa unohtaa, että jokaisen luvun takana on ihminen. Joku, joka on tehnyt kovasti töitä, mutta joutunut muutosneuvottelujen kohteeksi. Perhe, joka tarvitsee turvaa ja uskoa tulevaisuuteen.

Erityisen tärkeää on, että nuoret saavat jalan työmarkkinoiden oven väliin.

Ensimmäisen työpaikan saamisen täytyy olla helppoa. Nuoren on saatava mahdollisuus näyttää, mitä hän osaa.

Muun muassa siksi RKP esitti keväällä kymmenen toimenpidettä nuorten työllistymismahdollisuuksien vahvistamiseksi.

Haluamme, että nuoret löytävät useampia väyliä työelämään. Siksi yrityksille on oltava helpompaa ja edullisempaa palkata nuoria, ja koulutuksen ja työelämän yhteyttä on vahvistettava.

Haluamme luoda nuorille kevennetyn yritysmaailman yrittäjyyteen kannustamiseksi. Samalla nostamme esiin toimivan kuntoutuksen merkityksen, sillä jos ihminen ei voi hyvin, työn tekeminen on vaikeaa.

Nyt hallitus selvittää osaa näistä toimista, mikä antaa hyvän pohjan seuraavaa hallituskautta varten.

Sillä työn täytyy jatkua.

Hyvät ystävät,

Investoinnit tehdään yrityksissä. Innovaatiot syntyvät yrityksissä. Ja työpaikat luodaan yrityksissä.

Siksi tämä hallitus on toteuttanut monia työmarkkinauudistuksia. Uudistuksia, jotka ovat välillä olleet vaikeita ja joita on kritisoitu ja vastustettu lakoilla.

Mutta totuus on, että monet näistä muutoksista tehtiin Ruotsissa jo vuosikymmeniä sitten – silloin sosialidemokraattien johdolla.

Ja olen vakuuttunut siitä, että myös SDP täällä Suomessa sanoo vielä jonain päivänä, että oli oikein, että uudistukset tehtiin.

Sillä tavoitteena ei koskaan saa olla työntekijöiden ja yritysten asettaminen vastakkain.

Tarvitsemme työpaikkoja, jotka luovat turvaa, ja yrityksiä, jotka uskaltavat investoida toimintaansa.

Kun yhä useampi ihminen saa mahdollisuuden tehdä työtä, ei kasva vain talous.

Silloin kasvaa myös luottamus yhteiskunnassa – ja usko tulevaisuuteen.

—

Hyvät ystävät,

Valtion menojen leikkaaminen ja verojen korottaminen ovat välineitä. Kumpikaan ei ole tavoite itsessään.

Olemme koko ajan sanoneet, ettemme voi leikata itseämme ulos kriisistä – tarvitsemme kasvua.

Eivätkä veronkorotukset tue kasvua.

Lisäksi meidän on löydettävä keinoja houkutellessa ihmisiä investoimaan Suomeen – ei pelotella heitä pois.

Siksi myös eduskuntaryhmämme on tällä kaudella laatinut kymmeniä toimenpiteitä yrittäjyyden tukemiseksi, omistajuuden vahvistamiseksi ja kasvun edellytysten luomiseksi.

Tässäkin on kyse samasta valinnasta:

Tulevaisuuden usko pelon sijaan.

Yhteistyö vastakkainasettelun sijaan.

Optimismi vanhojen poteroitten sijaan.

—
Ja hyvät ystävät – jos on yksi alue, jolla tulevaisuus todella ratkaistaan, se on koulu.

Tällä hallituskaudella meillä on ollut vastuu opetusministerin salkusta.

Se on ollut äärettömän inspiroivaa.

Ja vaikka Suomi on samaan aikaan joutunut tekemään suuria talouden sopeutuksia, olemme pitäneet kiinni yhdestä tärkeästä periaatteesta: vahvempaa Suomea ei rakenneta säästämällä tulevaisuus pois.

Siksi voimme olla ylpeitä siitä, että perusopetusta, meidän peruskouluamme, on suojeltu ja vahvistettu. Tässä näkyy meidän kädenjälkemme.

Sillä tiedämme, että jokainen lapsi, joka saa koulussa oikeat edellytykset, vahvistaa koko yhteiskuntaamme.

Luokkahuoneissa muovautuu tulevaisuuden Suomi – tulevaisuuden yrittäjät, sairaanhoitajat, insinöörit, opettajat ja tutkijat.

Siksi koulutuspolitiikassa on lopulta kyse toivosta.

Uskosta siihen, että jokainen lapsi voi onnistua, jos yhteiskunta antaa oikean tuen oikeaan aikaan.

Olemme toteuttaneet uudistuksia, jotka ovat lisänneet työrauhaa kouluissa.

Matkapuhelinten kieltä koulupäivän aikana ei ole nostalgiaa – kyse on siitä, että annamme jokaiselle lapselle mahdollisuuden keskittyä, olla läsnä ja leikkiä taas oikeasti toistensa kanssa.

Monet opettajat ja vanhemmat kertovat jo muutoksesta.

Uudistus on saanut valtavan myönteisen vastaanoton, ja on ollut ilo kuulla kouluista tarinoita äänekkäistä välitunneista ja vauhdikkaista lapsista.

Erästä rehtoria lainatakseni:

Lapset tekevät välitunneilla taas tavallisia asioita. He puhuvat, leikkivät ja viettävät aikaa yhdessä. Monessa tapauksessa se on suuri muutos.

Ja se on tulospolitiikkaa.

Olemme myös huolehtineet siitä, että oppilaat saavat tukea aikaisemmin ja oikeudenmukaisemmin. Yksikään oppilas ei saa pudota väliin tai jäädä yksin vaikeuksiensa kanssa.

Siksi olemme ottaneet käyttöön selkeämmät rajat sille, kuinka monta laajaa tukea tarvitsevaa oppilasta voi olla samassa ryhmässä. Sillä sekä oppilaat että opettajat tarvitsevat arjen, jossa on aidosti mahdollista kokea onnistumista.

Juuri nyt uudistamme arviointia osaamistakuun kautta. Sillä oikeudenmukaisuus koulussa tarkoittaa myös sitä, että sama suoritus arvioidaan samalla tavalla riippumatta siitä, missä päin Suomea käyt koulua. Jos oppilas saa matematiikasta kahdeksikon, sen kahdeksikon pitää tarkoittaa samaa Vantaalla ja Vaasassa, Pietarsaaressa ja Jyväskylässä, Helsingissä ja Sodankylässä.

Kun oppilas siirtyy seuraavalle luokalle, hänen täytyy tietää osaavansa sen, mitä tarvitaan.

Se on meidän vastuumme. Meidän lupauksemme jokaiselle lapselle.

Sitä tämä vaatii.

Seuraavan hallituksen on jatkettava työtä näiden aivan keskeisten haasteiden parissa. Jokaisen peruskoulusta valmistuvan lapsen on osattava lukea, kirjoittaa ja laskea riittävän hyvin.

Ja Suomessa, jossa peruskoulussa on ensi vuosikymmenen lopulla 100 000 lasta vähemmän kuin nyt, meidän on sekä saatava väestökehitys kuntoon että löydettävä ratkaisuja, jotka johtavat aitoon yhteistyöhön ja takaavat, että peruskoulu ei vain parane, vaan että se myös säilyy lähellä.

Lähellä lapsiamme ja nuoriamme.

Ja kun puhumme koulutuksesta, meidän on muistettava koko koulutuspolku varhaiskasvatuksesta korkeakoulutukseen.

Menestyvä Suomi tarvitsee sekä maailmanluokan korkeakouluja että vahvaa ammatillista koulutusta.

Tarvitsemme tutkijoita, jotka kehittävät tulevaisuuden teknologiaa. Mutta tarvitsemme myös ammattitaitoisia ihmisiä, jotka rakentavat, hoitavat ja saavat yhteiskuntamme toimimaan joka päivä.

Samalla tiedämme, että tulevaisuuden työelämä edellyttää yhä enemmän huippuosaamista. Siksi meidän on pidettävä kiinni tavoitteesta, että vähintään puolet suomalaisista suorittaa korkeakoulututkinnon.

Sillä koulutuksessa ei ole kyse siitä, että kaikkien pitäisi valita sama tie. Kyse on siitä, että jokaisella on tie eteenpäin.

Ja Suomen tärkein luonnonvara on osaamisemme.

Kun panostamme tietoon ja osaamiseen, yhdenvertaisiin mahdollisuuksiin, kannustukseen ja tukeen – silloin valitsemme jälleen kerran toivon ja tulevaisuudenuskon.

Silloin sanomme lapsillemme ja nuorillemme:

Me uskomme teihin.

Me uskomme teidän kykyihinne, tulevaisuuteenne ja Suomeen, joka voi olla vielä parempi kuin tänään.

—

Hyvät RKP:läiset,

Sosiaali- ja terveydenhuolto on ollut yksi niistä alueista, joihin olemme tällä hallituskaudella panostaneet kaikkein eniten.

Siinä missä koulutus rakentaa tulevaisuuttamme, terveydenhuolto luo turvallisuutta tässä ja nyt.

Kun ihmiset kysyvät, mistä sosiaali- ja terveystaloudessa oikeastaan on kyse, vastaus on usein hyvin yksinkertainen:

Siitä, että tietää saavansa apua silloin, kun sitä tarvitsee.

Siitä, että joku vastaa, kun soittaa.

Siitä, että oma lapsi, omat vanhemmat – tai sinä itse – et jää yksin silloin, kun elämä käy vaikeaksi.

Suomi on suuri maa ja etäisyydet ovat pitkiä.

Se, mikä toimii Helsingissä, ei aina toimi Kokkolassa. Se, mikä toimii Itä-Suomessa, ei välttämättä toimi saaristossa.

Kun hyvinvointialueet nyt kamppailevat taloutensa tasapainottamisen kanssa, juuri RKP oli se, joka käynnisti keskustelun lisäajan antamisesta niille.

Ei siksi, että ongelmat ratkeaisivat itsestään.

Vaan siksi, että näimme riskin: liian kovat ja liian nopeat säästövaatimukset voivat johtaa väärin päätöksiin.

Talouden tasapaino on ehdottoman tärkeää.

Mutta tiedättekö mitä?

Yhtä tärkeää on ihmisten terveys.

Kerta toisensa jälkeen olemme pyrkineet vastustamaan sosiaali- ja terveydenhuollon sekä kolmannen sektorin leikkauksia. Tiedämme, että monet järjestöt tekevät työtä, jota yhteiskunta ei koskaan pysty täysin korvaamaan.

Valitettavasti olemme liian usein jääneet tässä hallituksessa yksin tämän näkemyksen kanssa.

Mutta samalla ei riitä, että puolustamme olemassa olevaa. Meidän on myös uudistettava ja kehitettävä.

Siksi olemme esimerkiksi edistäneet omalääkärimallia. Monelle ihmiselle ongelma ei ole vain hoitoon pääsyn odotusaika, vaan se, että joka kerta vastaan tulee uusi ihminen, joka ei tunne heidän tarinaansa.

Hoito paranee, kun siinä on jatkuvuutta. Kun lääkäri ei tunne vain nimeäsi, vaan myös lapsesi nimen. Kun suhteet saavat rakentua ajan myötä. Se luo turvallisuutta potilaalle ja parempia tuloksia hoidolle.

Kuulostaa aika itsestään selvältä, eikö vain?

Siksi olemme myös ajaneet terapiatakuuta. Sillä mielenterveys on – juuri niin – terveyttä.

Avun saaminen masennukseen pitäisi olla yhtä luonnollista kuin avun saaminen murtuneeseen jalkaan. Yhdenkään nuoren ei pitäisi joutua odottamaan kuukausia tukea silloin, kun elämä tuntuu kaikkein synkimmältä. Varhainen tuki vähentää inhimillistä kärsimystä ja samalla säästää yhteiskunnan voimavaroja.

Minä haluan, että Suomi on maa, jossa apua saa ajoissa.

Maa, jossa ennaltaehkäisy on keskeinen osa hoitoketjua. Maa, jossa ikäihmisen ei tarvitse huolehtia siitä, tuleeko joku käymään. Maa, jossa perhe saa tukea ennen kuin ongelmat kasvavat suuriksi. Maa, jossa mielenterveyttä hoidetaan yhtä luonnollisesti kuin fyysistä terveyttä.

Ja maa, jossa modernia teknologiaa käytetään tekemään hoidosta inhimillisempää – ei byrokraattisempaa.

Haluan, että siirrymme järjestelmästä, joka liian usein reagoi vasta ihmisten sairastuttua, järjestelmään, joka auttaa ihmisiä pysymään terveinä.

Sillä terveydenhuollossa ei lopulta ole kyse organisaatorakenteista tai budjettitulukoista.

Terveydenhuollossa on kyse ihmisistä.

Ja yhteiskunta, joka pitää huolta ihmisistään, on myös yhteiskunta, joka uskaltaa uskoa tulevaisuuteen.

—

Hyvät ystävät,

Samalla kun keskustelemme koulusta, työpaikoista, terveydenhuollosta ja tulevaisuudenuskosta, emme saa unohtaa sitä, mitä ympärillämme maailmassa tapahtuu.

Sillä Ukrainan sota on käynnissä vain tunnin lentomatkan päässä täältä.

Ja aivan hiljattain saimme konkreettisen muistutuksen siitä, miten sota näkyy myös täällä kotona.

Tavallisena perjantaiamuna Uudellamaalla herättiin Hornet-hävittäjien ääneen ja kehotukseen pysyä sisätiloissa mahdollisen drooniuhan vuoksi. Sota tuli yhtäkkiä hieman lähemmäksi.

Ja silti Ukraina on osoittanut jotain, mihin harva uskoi. Venäjän sotakone ei ole voittamaton.

Ukraina ei taistele vain omasta alueestaan. Ukraina taistelee periaatteiden puolesta, jotka ovat ratkaisevan tärkeitä koko Euroopalle.

Oikeudesta olla olemassa kansakuntana. Ja oikeudesta valita itse omat liittolaisensa.

Ukrainan sota on johtanut siihen, että puolustukseen panostetaan jälleen ympäri Eurooppaa – erityisesti myös Pohjoismaissa.

Ja myös Yhdysvalloista saadut viestit ovat tehneet yhden asian selväksi: Euroopan on kannettava suurempi vastuu omasta puolustuksestaan ja turvallisuudestaan.

Siksi vahva Euroopan unioni on niin tärkeä. Vahva EU, joka keskittyy toimiviin sisämarkkinoihin, vapaaseen liikkuvuuteen ja siihen, että arvomme vaikuttavat maailmassa nykyistä vahvemmin.

Sillä EU kilpailee Yhdysvaltojen ja Kiinan kanssa. Ja jos seisomme yhtenäisinä, pystymme myös saavuttamaan tuloksia.

Suomi on tukenut Ukrainaa yli neljällä miljardilla eurolla. Kun tarkastellaan tukea suhteessa bruttokansantuotteeseen, olemme aivan kärjessä yhdessä muiden Pohjoismaiden ja Baltian maiden kanssa. Tosiasia on, että jos muu Eurooppa olisi tukenut Ukrainaa samalla tavalla kuin Pohjoismaat ja Baltia, sota voisi jo olla ohi.

Jos olen rehellinen, maailma ei juuri nyt tunnu kulkevan oikeaan suuntaan.

Näemme konflikteja, epävarmuutta ja geopoliittista levottomuutta monella suunnalla yhtä aikaa.

Mutta jos maailmassa on maa, joka on useimpia paremmin valmistautunut kohtaamaan epävarmuutta, se on Suomi.

Siitä meidän kannattaa olla ylpeitä.

Olemme rakentaneet yhteiskunnan, joka toimii myös paineen alla.

Meillä on vahva kokonaisuuspuolustus, korkea luottamus ja kansa, joka ymmärtää, ettei vapaus ole koskaan ilmainen.

Kyse ei ole pelosta. Kyse on realismista, vastuusta ja varautumisesta.

Emmekä ole yksin.

Ensimmäistä kertaa sitten Kalmarin unionin päivien koko Pohjola kuuluu samaan turvallisuuspoliittiseen yhteisöön. Olemme lähempänä toisiamme kuin ehkä koskaan modernin historian aikana.

Ja juuri siksi uskon, että Pohjolan on aika ajatella suuremmin.

Kun katsomme ympärillemme, näemme, että moni asia, jota olemme pitkään pitäneet itsestään selvänä, on nyt haastettuna.

Näemme demokratioiden olevan paineen alla – myös Euroopassa. Näemme oikeusvaltion joutuvan kyseenalaistetuksi. Näemme faktojen väistyvän tunteiden tieltä.

Ja näemme poliittisten ääri liikkeiden kasvavan ruokkimalla epäluottamusta ihmisten välillä.

Meidän on oltava rehellisiä: Myös monet Euroopan suuret maat käyvät läpi vaikeita aikoja. Näemme epävarmuutta Saksassa, Ranskassa, Britanniassa ja Espanjassa. Maat, jotka ovat pitkään olleet Euroopan moottoreita, kohtaavat nyt haasteita yhä monimutkaisemmassa maailmassa.

Ja hyvät ystävät,

Kun muut horjuvat, Pohjolan täytyy uskaltaa seistä vakaasti.

Pohjoismaissa yhteiskunta rakentuu luottamukselle. Demokratialle. Oikeusvaltiolle. Ihmisoikeuksille. Koulutukselle ja sivistykselle.

Sille, että päätökset perustuvat tietoon ja faktoihin – eivät siihen, kuka huutaa kovimmin.

Juuri tällaisia arvoja maailma tarvitsee nyt enemmän kuin koskaan.

Ehkä siis on aika Kalmarin unionille 2.0.

Ja voitte pysyä rauhallisina – lupaan, etten ehdota unionikuningasta enkä pääkaupunkien siirtelyä.

Sen osan historiasta voimme jättää taakse.

Mutta entä jos Pohjola uskaltaisi todella toimia sen kokoisena voimana kuin se on?

Entä jos nuori Jönköpingissä voisi yhtä luontevasti opiskella Vaasassa, Turussa, Stavangerissa, Aarhusissa tai Helsingissä?

Entä jos Uumajan insinööri, Odensen sairaanhoitaja tai Kajaanin yrittäjä näkisi koko Pohjolan kotimarkkina-alueenaan?

Entä jos rakentaisimme aidosti maailman integroituneimman alueen työn, koulutuksen ja innovaatioiden näkökulmasta?

Sillä yhdessä Pohjola ei ole pieni.

Yhdessä meitä on yli 28 miljoonaa ihmistä. Yhdessä meillä on yksi maailman vahvimmista talouksista. Yhdessä meillä on yliopistoja, yrityksiä ja innovaatioita, jotka pärjäävät kenelle tahansa.

Ja silti käyttäydymme joskus edelleen kuin viisi pientä maata, vaikka maailma tarvitsisi meidän toimivan yhtenä vahvana alueena.

Kalmarin unioni 2.0 ei tarkoita katsetta menneisyyteen. Se tarkoittaa rohkeutta katsoa eteenpäin.

Se tarkoittaa siltojen rakentamista aikana, jolloin muut rakentavat muureja. Yhteistyön näyttämistä aikana, jolloin ympärillä on jakautumista. Ja tulevaisuudenuskon valitsemista aikana, jolloin pelko houkuttelee.

Ja hyvät ystävät,

Monella tavalla RKP on Suomelle sitä, mitä Pohjola on Euroopalle.

Emme ehkä aina ole suurimpia.

Mutta ratkaisevaa on se, minkä arvojen puolesta seisomme.

Ja me seisomme juuri niiden arvojen puolesta, joita aikamme tarvitsee.

Historiaa eivät kirjoita vain suurimmat.

Historiaa kirjoittavat ne, jotka uskaltavat näyttää suunnan.

—

Hyvät ystävät,

Seuraavissa eduskuntavaaleissa päätetään siitä, millaista tulevaisuutta Suomelle rakennetaan.

Ja paljon on edelleen tehtävänä.

Me haluamme rakentaa Suomen, jossa kuuntelemme nuoria ja suhtaudumme suurella vakavuudella nuorten heikentyneeseen tulevaisuudenuskoon.

Suomen, jossa ymmärrämme, ettei ilmastonmuutoksen torjuminen ole valinta vaan välttämättömyys.

Suomen, jossa olemme niin raivoissamme siitä, että tänäkin vuonna niin moni nainen on menettänyt henkensä lähisuuhdeväkivallan seurauksena, että ryhdymme oikeasti vaikuttaviin toimiin väkivallan lopettamiseksi.

Suomen, jossa kukaan ei joudu rasismiin tai syrjinnän kohteeksi ja jossa jokainen saa olla oma itsensä, tuntee olonsa turvalliseksi ja tulla kohdatuksi kunnioitavasti.

Mutta politiikka ei voi olla pelkkää kriiseihin reagoimista.

Politiikan on myös tarjottava suunta. Kerrottava tarina siitä, minne olemme matkalla.

Me RKP:ssä rakennamme Suomea, joka luottaa omiin vahvuuksiinsa.

Suomea, joka ei katso maailmaa pelon vaan uteliaisuuden kautta.

Suomea, joka ymmärtää, että pienen maan on oltava muita älykkäämpi, nopeampi ja avoimempi.

Koulutus tulee ensin. Jokaiselle on annettava mahdollisuus onnistua.

Sillä tieto, tutkimus ja sivistys ovat Suomen tärkeimmät luonnonvarat.

Minä haluan, että Suomesta tulee maailman houkuttelevin maa.

Maa, johon ihmiset haluavat tulla opiskelemaan, tekemään työtä, tutkimaan, investoimaan ja rakentamaan tulevaisuuttaan.

Maa, jossa yritykset uskaltavat kasvaa. Maa, jossa ideat muuttuvat todellisuudeksi. Maa, jossa ihmiset kaikkialta maailmasta kokevat, että täällä mahdollisuudet ovat todellisia.

Suomen ei pidä olla maa, josta lähdetään muuttamaan maailmaa.

Suomen pitää olla maa, johon tullaan muuttamaan maailmaa.

Ja siinä Suomessa RKP:n äänen on kuuluttava vahvana myös seuraavien eduskuntavaalien jälkeen.

—

Hyvät ystävät,

On yksi sana, joka kuvaa tunnetta, joka minulle on syntynyt tavatessani teitä ja keskustellessamme Suomen ja puolueemme tulevaisuudesta.

Koti.

Maa, jossa jokainen voi tuntea olevansa kotona. Puolue, jossa jokainen voi tuntea olevansa kotona.

Politiikka, joka näkee ihmisen – ei numeroa, ei kategoriaa, ei kieltä – vaan ihmisen.

Tämä on helppo sanoa. Paljon vaikeampaa on elää sen mukaisesti. Mutta juuri siihen me sitoudumme tänään.

RKP on pohjoismaiseen liberaaliin perinteeseen kuuluva vapaamielinen puolue. Me uskomme, että vapaus ja vastuu kuuluvat yhteen. Että kasvu ja kestävyys voivat kulkea käsi kädessä. Että vahva yhteiskunta rakennetaan alhaalta ylöspäin – koulutuksen, yritteliäisyyden ja jokaisen ihmisen kykyihin kohdistuvan luottamuksen varaan.

Ja hyvät ystävät:

Blokkipolitiikka ei ole hyväksi Suomelle. Sillä maailma ei toimi blokeissa – todellisuus ympärillämme on tätä monimutkaisempi.

Taloudessa meidän on kannettava vastuuta kestäväällä tavalla.

Sosiaalisen oikeudenmukaisuus on aina merkittävä inhimillisyyttä.

Turvallisuuden varmistamisessa meidän on oltava selkeitä ja päättäväisiä.

Ja tulevaisuuden rakentamisessa tarvitaan avoimuutta.

RKP on sillanrakentaja.

Aikana, jolloin yhteiskuntaa yhä useammin leimaa vastakkainasettelu, me haluamme tuoda ihmisiä yhteen, kuunnella erilaisia näkökulmia ja löytää ratkaisuja, jotka vievät Suomea eteenpäin.

Vahvuutemme on kyvyssä rakentaa yhteisymmärrystä ja saada aikaan konkreettisia tuloksia.

RKP:llä on erityinen vastuu maamme kaksikielisyyden vaalimisesta. Se on ytimessämme.

Mutta me avaamme oveamme entistä laajemmalle.

Sillä tässä maassa on ihmisiä, jotka ajattelevat kuten me. Jotka jakavat meidän arvomme. Mutta jotka eivät koskaan ole nähneet itseään RKP:läisinä.

Ehkä siksi, että he puhuvat kotona suomea. Ehkä siksi, etteivät he tienneet olevansa tervetulleita. Ehkä siksi, ettei kukaan ole sanonut sitä riittävän ääneen ja riittävän selvästi.

Siksi sanon sen nyt.

Jos uskot avoimeen, yritteliääseen ja kaksikieliseen Suomeen – tervetuloa. Jos uskot vapauteen, johon liittyy vastuu – tervetuloa. Jos uskot, että yhdessä pystymme enempään kuin yksin – tervetuloa.

Jos olet kyllästynyt politiikkaan, joka repii, ja haluat olla mukana rakentamassa – tervetuloa.

Sillä ei ole merkitystä, millä kielellä näet unta.

Olemme aina kysyneet itseltämme: Keitä emme näe? Keitä emme kuule?

Se on yksinkertainen kysymys. Mutta se muuttaa kaiken.

Meillä tulee olla ehdokkaita kaikissa vaalipiireissä. Meidän tulee vahvistaa kannatustamme ja saada enemmän saada enemmän valittuja luottamushenkilöitä. Meidän tulee nähdä ehdokkaidemme joukossa yhä useampia kasvoja, jotka heijastavat koko sitä Suomea, jota haluamme edustaa.

Ja meidän tulee tehdä töitä – joka päivä, jokaisessa kohtaamisessa, jokaisessa keskustelussa – ollaksemme juuri se puolue, joksi itseämme kutsumme.

—

Puheeni alussa sanoin, että ovet on auki kaikille.

Mutta avoin ovi ei riitä.

Ihmisen täytyy nähdä huoneesta kajastava valo. Hänen täytyy tuntea sisältä hohkaava lämpö. Hänen täytyy ymmärtää olevansa aidosti tervetullut – ei vieraana, vaan perheenjäsenenä.

Juuri tämän työn me aloitamme tänään. Yhdessä.

—

Hyvät ystävät,

Seison täällä ilman lippistä, koska politiikka ei ole teatteria.

Eikä politiikan pitäisi koskaan olla omien kannattajien villitsemistä muita vastaan, vaan yhteisten asioiden edistämistä. Siltojen rakentamista ihmisten välille, jotta voimme ratkaista yhteisiä ongelmia yhdessä.

Näin RKP tekee politiikkaa. Me etsimme yhteisiä nimittäjiä ja rakennamme niiden pohjalta ratkaisuja.

Myös tässä hallituksessa. Olemme neljä puoluetta, jotka ajattelevat monista asioista hyvinkin eri tavoin, mutta jotka ovat onnistuneet löytämään yhteisen sävelen monissa muissa kysymyksissä.

Ja sanotaan tämä nyt kerralla aivan selvästi:

Yhtä vähän kuin omaksuimme Vasemmistoliiton veropolitiikan edellisellä hallituskaudella, jolloin istuimme samassa hallituksessa, yhtä vähän omaksuimme perussuomalaisten maahanmuuttopolitiikan tässä hallituksessa.

Mutta me emme valitse vastakkainasettelua.

Me valitsemme yhteistyön ja vaikuttamisen.

Me emme valitse pelkoa.

Me valitsemme tulevaisuudenuskon ja ratkaisukeskeisyyden.

Sillä me haluamme olla toivoa rakentavan kansan puolue. Naapurina moikkaavan kansan puolue. Yrittävän ja onnistuvan kansan puolue.

Juuri sinun kansan puolue.

Me haluamme rakentaa Suomen, jossa ihmiset uskovat tulevaisuuteen. Suomen, jossa jokaisella on mahdollisuus onnistua. Suomen, jossa ketään ei jätetä ulkopuolelle.

Me uskomme toivoon pelon sijaan. Yhteistyöhön konfliktien sijaan. Ja yhteiskuntaan, jossa yhä useampi voi tuntea olevansa kotonaan.

Se ei ole kompromissi.

Se on meidän suuntamme.

—

Sillä RKP ei ole mikä tahansa puolue. Se on sydämellisen kansan puolue. Pelottoman kansan puolue. Uteliaan kansan puolue. Toiveikkaan kansan puolue.

Suomen ainoa kansanpuolue.

Finlands enda folkparti.

Kiitos – Tack.